

Sygn. akt I PK 263/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa J. Z.
przeciwko Zespołowi Szkół [...] w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w T. oddalił apelację powoda J. Z. od wyroku z dnia 19 lutego 2013 r. Sądu Rejonowego w B. oddalającego jego powództwo przeciwko Zespołowi Szkół [...] w B. o przywrócenie do pracy.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił: I. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: 1) art. 18^{3a} § 1 k.p. polegające na niewłaściwym zastosowaniu i dokonaniu jego błędnej wykładni, poprzez przyjęcie, że nie doszło do naruszenia zasady równego traktowania w zakresie warunków zatrudnienia oraz rozwiązania stosunku pracy, w szczególności ze względu na kryteria obowiązujące przy redukcji etatów, powodujące niesłuszny wybór powoda do obniżenia mu wymiaru czasu pracy; 2) art. 18^{3a} § 3 k.p. polegające na niewłaściwym zastosowaniu i dokonaniu błędnej jego wykładni, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, że nie doszło do dyskryminacji bezpośredniej powoda ze względu na kryteria obowiązujące przy

redukcji etatów, pomimo iż powód znajdował się w porównywalnej sytuacji i był mniej korzystnie traktowany niż inni pracownicy; 3) art. 20 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 91c Karty nauczyciela w związku z art. 45 § 1 k.p., poprzez błędne przyjęcie, że wypowiedzenie umowy o pracę powodowi było zasadne, a zmiany organizacyjne stanowiły uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia; II. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 k.p.c. polegające na nierozpoznaniu sprawy w granicach apelacji i zaskarżenia oraz wydaniu wyroku z pominięciem rozpoznania zarzutów, które zostały podniesione w apelacji.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został potrzebą wykładni, a tym samym potrzebą wyjaśnienia istotnych zagadnień prawnych wyłaniających się na tle: 1) art. 18^{3a} § 1 oraz 18^{3a} § 3 k.p., a sprowadzających się do odpowiedzi na pytania: „czy dla ustalenia prawidłowości zastosowania kryteriów w doborze pracownika do rozwiązania z nim stosunku pracy w związku ze zmianami organizacyjnymi pracodawcy, w sytuacji gdy pracodawca nie ustalił hierarchiczności wypełniania poszczególnych kryteriów, czy każde z kryteriów winno stanowić samodzielną płaszczyznę oceny pracownika, czy też winno dokonywać się oceny według uzyskanej średniej z sumy wszystkich kryteriów” oraz „czy dla ustalenia prawidłowości zastosowania kryteriów w doborze pracownika do rozwiązania z nim stosunku pracy w związku ze zmianami organizacyjnymi pracodawcy, pracownik może zostać oceniony samodzielnie, czy też na tle przyjętych kryteriów powinno się dokonywać porównania pracowników z grupy zawodowej, wśród których planuje się redukcję etatów, a następnie na tej podstawie stwierdzić, czy pracownik wytypowany do zwolnienia faktycznie wypełniał te kryteria w stopniu uzasadniającym rozwiązanie stosunku pracy właśnie z nim”; 2) art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela oraz art. 45 § 1 k.p., a sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie, „czy sąd oceniając zasadność rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania, na skutek zaistnienia przesłanek z wymienionego przepisu karty nauczyciela, powinien badać ją według stanu rzeczy z dnia przedstawienia arkusza

organizacyjnego, czy też po zakończeniu rekrutacji uczniów, a więc w chwili, gdy wiadome jest, czy ograniczenie wymiaru czasu pracy rzeczywiście było konieczne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego

jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Z kolei odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne lub potrzebę wykładni przepisów prawa już tylko dlatego, że - ograniczając się do sformułowania swoich wątpliwości pod postacią pytań - nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego dla wykazania, że wątpliwości te faktycznie istnieją i wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego. Rzeczą tego Sądu na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]